בס"ד

גליון ל"ה
חודש אדר
תשפ"ו

פלאות עדותיך

אמרות טהורות מהגה"ח **רבי יצחק פייוויש גינזבורג** שליט"א

"מהיכן קורא אדם את המגילה"

בסופה של התוועדות הכנה לפורים בי"ב אד"ש תשע"ט עסק רבינו שליט"א בפנימיות בסוגית "מהיכן קורא אדם את המגלה", תוך ביאור ארבע דעות התנאים ושיטת דרבי יוחנן בגמרא, ובעיקר בשתי הקבלות – הקבלת התנאים והקבלת דעותיהם – לארבע אותיות שם הוי', וחיבור בין שתי ההקבלות הללו.

ארבע דעות התנאים

המשנה שואלת "מהיכן קורא אדם את המגילה?"[א] – מה המינימום שצריך לקרוא כדי לצאת ידי חובת קריאת המגילה?

"רבי מאיר אומר – כולה. רבי יהודה אומר – מ'איש יהודי [היה בשושן הבירה ושמו מרדכי]"[ב]. רבי יוסי אומר – מ'אחר הדברים האלה [גדל המלך את המן בן המדתא]"[ג].

אלו שלש הדעות שמופיעות במשנה. הגמרא על המשנה הזו מביאה ברייתא עם דעה רביעית, עוד יותר קיצונית – דעת רבי שמעון בר יוחאי, רשב"י אומר שיוצאים ידי חובה אפילו אם מתחילים מ"בלילה ההוא נדדה שנת המלך"[ד]. במגילת אסתר יש עשרה פרקים – כנגד עשר ספירות. "בלילה ההוא" מתחיל את פרק ו, תחלת החצי השני של המגילה.

"את כל תקף"

אחרי הבאת הדעה הרביעית, של רשב"י, חולקים שני אמוראים מה מקור הדעות – לכל דעה חייב להיות מקור. **רבי יוחנן** – בגימטריא **פורים** – אומר שכל התנאים דרשו אותו פסוק, "ותכתב אסתר... את כל תקף"[ה]. מהו התוקף? כל אחד מהתנאים מפרש אחרת:

רבי מאיר מפרש – "תוקפו של אחשורוש". צריך לקרוא כמה אחשורוש הוא מלך גדול ותקיף, כמפורש בתחלת המגילה, ואחרת לא יוצאים. רבי יהודה אומר – "תוקפו של מרדכי", לכן מספיק להתחיל מ"איש יהודי". רבי יוסי אומר – "תוקפו של המן". הכי חשוב במגלה לדעת כמה חזק היה המן, כמה חזק היה האיום, הקליפה. אחשורוש גם הוא רשע, אבל מי שאחראי לגזרה הוא המן – כמה גדול היתה השנאה של המן ל"עם מרדכי".

אלה שלש הדעות במשנה, והגמרא מביאה את דעת רשב"י – "בלילה ההוא" – שהתוקף הוא "תוקפו של נס". זו דוגמה להבדל בין המשנה והגמרא – במשנה כל ה"תקף" הוא של דמויות שמופיעות במגלה, אבל הגמרא מביאה את דעת רשב"י על "תוקפו של נס", לא תוקף של מישהו במגילה, אלא גילוי עצמות ה'. "תוקפו של נס" מתחיל מ"בלילה ההוא".

אם כן, לדעת רבי יוחנן יש כאן ארבע דעות באיזה תוקף מדובר, כאשר בכל אופן צריך לקרוא את המגלה מה"תקף". ורמז נפלא: "**ותכתב אסתר... את כל תקף**" עולה ד פעמים "**כל תקף**", כנגד ארבע דעות התנאים בפירוש "כל תקף"! בכלל, על חדש אדר כתוב ש"תקיף מזליה"[ו] – יש מזל תקיף וחזק לעם ישראל.

"הלכה כדברי האומר כולה"

מה ההלכה? כשיש כמה דעות של חז"ל – יש כללי פסיקה (אם כי "אין כלל שאין בו יוצא מן הכלל"). במחלוקת רבי מאיר ורבי יוסי – הכלל הוא שפוסקים כרבי יוסי. במחלוקת רבי יהודה ורבי מאיר – הלכה כרבי יהודה. גם במחלוקת רשב"י ורבי מאיר – הלכה כרשב"י, בדרך כלל. אבל כאן הגמרא עצמה פוסקת כרבי מאיר ש"הלכה כדברי האומר כולה", וכך אכן פוסקים הרמב"ם והשו"ע. איננו פוסקים להלכה כאף אחת משלש הדעות האחרות, אבל הן מופיעות וצריך להבין אותן – מצות תלמוד תורה.

שוב, הפסיקה כאן, לכולי עלמא, היא נגד כללי הפסיקה בדרך כלל – פוסקים כרבי מאיר, אף שלפי הכללים פוסקים ככל אחד מהתנאים האחרים כנגדו. צריך להבין למה פוסקים כרבי מאיר. מתברר שיש יחס מיוחד של רבי מאיר למגילה. למה? "מרדכי מן התורה מנין? דכתיב 'ואתה קח לך בשמים ראש] מר דרור[ז] ומתרגמינן 'מירא דכיא'"[ח] – **מירא אותיות מאיר**, יש לרבי מאיר ולמרדכי אותו שרש נשמה (השייך למשיח – "רוח אפינו משיח הוי'"[ט], ר"ת **מאיר**, כנודע).

נאמר את הרעיון בקיצור: שם הוי' אינו

א) מגילה פ"ב מ"ג.
ב) אסתר ב, ה.
ג) אסתר ג, א.
ד) שם ו, א.
ה) שם ט, כט.
ו) תענית כט, ב – גרסת הרא"ש.
ז) שמות ל, כג.
ח) חולין קלט, ב.
ט) איכה ד, כ.

מופיע במגילה, אך הוא רמוז בר"ת וס"ת. כאן יש סוגיא עם ארבע דעות, אז אולי גם היא רומזת לשם הוי'? לא רק אולי – חכמת הקבלה מגלה את ההקבלה של כל רביעיות מושגים לשם הוי'.

יש כאן ארבעה תנאים, אותם צריכים להקביל לאותיות שם הוי' ב"ה – השאלה מה הצירוף לפי הסדר שלהם. וכן, אם לוקחים את ההבנה של רבי יוחנן, שיש כאן ארבע מדרגות של תוקף – כל המגלה היא סיפור של תוקף, "ותכתב אסתר... את כל תֹּקף", השאלה רק אם "תוקפו של אחשורוש", "תוקפו של מרדכי", "תוקפו של המן" או "תוקפו של נס" – גם הן צריכות להקביל לאותיות שם הוי'. כשנתבונן, יש כאן שני סדרים שונים – הקבלת התנאים והקבלת מדרגות התוקף (דעות התנאים, לפי דברי רבי יוחנן) היא שונה.

ארבעת ה"תקף" בסוד הוי'

נתחיל מה"תוקף":

יש כאן ארבע דעות (המובאות לפי סדר המגילה) מהו התוקף שהכי חשוב להתחיל ממנו: הדעה הראשונה היא שצריך לקרוא את "תוקפו של אחשורוש", השניה "תוקפו של מרדכי", השלישית "תוקפו של המן" והרביעית "תוקפו של נס", שהוא תוקף של עצמות ה'. בהפשטה, ארבע הדעות הן 'תוקף המלך', 'תוקף הצדיק', 'תוקף הרשע' ו'תוקף הקב"ה'.

ההקבלה לשם הוי' כאן היא מלמטה למעלה: 'תוקף המלך' הוא המלכות, כפשוט – ה תתאה בשם הוי'. 'תוקף הצדיק' – "צדיק יסוד עולם"[י] – הוא היסוד (שמעל המלכות, סיום ו מדות הלב, והוא כולל את שש המדות) – ו בשם הוי'. צריך להבין למה המן הרשע כאן הוא כנגד אמא־בינה, ה עילאה. בכל אופן, פשוט ש"תוקפו של נס", גילוי שם ה', הוא בפשטות "הוי' בחכמה" – י בשם הוי'. נחזור ל"תוקפו של המן". מאיפה בא 'תוקף הרשע'? בלשון הקבלה, המקור שלו הוא אותו מקום ש"מינה דינין מתערין"[יא] – הוא מעורר דין על עם ישראל. הוא ראה שעם ישראל לא שומר תורה ומצוות, נהנו מסעודת אחשורוש[יב], ומעורר עליהם דין. הוא השטן עצמו, הוא פקח, יש לו הרבה אינטליגנציה – בינה היא אינטליגנציה. כל הדינים – דינים קשים נגד עם ישראל – באים מחיצוניות אמא, חיצוניות הבינה. זו הדרך להסביר בקבלה את ההקבלה – "תוקפו של המן" הוא "מינה דינין מתערין".

אם כן, יש לנו הקבלה פשוטה מלמטה למעלה של "תוקפו של אחשורוש", "תוקפו של מרדכי", "תוקפו של המן" ו"תוקפו של נס":

י	תוקפו של נס
ה	תוקפו של המן
ו	תוקפו של מרדכי
ה	תוקפו של אחשורוש

ארבעת התנאים בסוד הוי'

מה לגבי התנאים? מי הוא רבי מאיר, מי הוא רבי שמעון, מי הוא רבי יהודה ומי הוא רבי יוסי?

נתחיל מרבי יוסי, שמפורש לגביו בקבלה שהוא מלכות, ורבי יהודה, שמפורש לגביו שהוא חסד. באדרא, מהחלקים הכי עמוקים בזהר, רשב"י עצמו לקח את תלמידיו הגדולים וכוון אותם כנגד עשר הספירות[יג], ושם רבי יוסי במלכות ורבי יהודה בחסד. אמרנו שמרדכי הוא סיום שש מדות הלב, יסוד, והתחלת מדות הלב בחסד, מדת רבי יהודה.

מה לגבי רבי מאיר? הוא "מאיר עיני חכמים בהלכה"[יד] (ו"לא קבעו הלכה כמותו, שלא יכלו חבריו לעמוד על סוף דעתו") – רבי מאיר הוא הכי עמקן בין החכמים, ו"סתם משנה כרבי מאיר", והוא "מאיר עיני חכמים בהלכה", הוא ראיה־חכמה. רבי שמעון הוא מ"זיהרא דאמא עילאה"[טו], משם הזהר, ושמיעה היא בינה. אם כן, רבי מאיר ורבי שמעון הם חכמה ובינה, אבא ואמא, י־ה של שם הוי'.

חבור ההקבלות

נתבונן בחיבור סדר התנאים עם דעותיהם:

כפי שהוזכר, אנחנו פוסקים כרבי מאיר שמתחילים מתחילת המגלה, מ"תוקפו של אחשורוש". יש כאן שתי מדרגות – רבי מאיר הוא חכמה (י), והוא אומר לקרוא מ"תוקפו של אחשורוש", מלכות (ה תתאה). הוא הכי גבוה, אבל דעתו הכי נמוכה – וזו ההלכה. התופעה הזו מוסברת בקבלה בביטוי "אבא יסד ברתא"[טז] – "הוי' בחכמה יסד ארץ [ארץ היינו מלכות]" – יסוד המלכות הוא מכח המבט של האבא. החיבור כאן הוא בין המדרגה הכי גבוה (חכמה) למדרגה הכי נמוכה (מלכות). אמרנו שרבי מאיר הכי קשור למרדכי היהודי ("מירא דכיא"), ומוסבר בקבלה[יז] שסוד נשמת מרדכי הוא הארת יסוד אבא שעוברת את המלכות דאצילות, סוד "מור עֹבר"[יח], ומאיר בעולם הבריאה (מלכות אחשורוש).

אחר כך באה דעת רבי יהודה, שהוא תחלת ה־ו, חסד, ודעתו היא "תוקפו של מרדכי", סיום ה־ו, יסוד. ביסוד מתקבצים כל החסדים של המדות. כאן ההתאמה מדויקת.

שלישית מובאת דעת רבי יוסי, שמדתו מלכות (ה תתאה), האומר שיש לקרוא מ"תוקפו של המן" (ה עילאה). בהקבלה יכולתי לחשוב שאולי המן הוא מלכות, "רגליה יֹרדות מות"[יט], אבל תופעה זו במלכות באה מ"מינה דינין מתערין" ב־ה עילאה, "הא בהא תליא". מחיצוניות אמא מתערין דינין כנ"ל, משם כח השונא לקטרג על היהודים, לכן מתאים שרבי יוסי (שבמלכות) אומר "תוקפו של המן" (שבבינה).

החיבור האחרון כאן הוא של רשב"י – שהוא אמא ופנימיות אמא, "זיהרא דאמא עילאה", ה עילאה של שם הוי' – שאומר "תוקפו של נס", שכנגד ה־י. מהו החיבור הזה? "תרין ריעין דלא מתפרשין לעלמין"[כ], פנימיות אמא קשורה – ואינה נפרדת לעולם – לאבא, שהוא גילוי הנס עצמו.

זו דוגמה לעיון בסוגיא של גמרא על פי קבלה (וחסידות) – נתחנו את המבנה שלה בשני דרכים, וחברנו את שתי ההקבלות.

הלכה כרבי מאיר, שהוא מרדכי היהודי והמגילה היא מגלת אסתר. שנזכה לגאולת פורים, ושנזכה "למסמך גאולה לגאולה"[כא], שה' יביא לנו את משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.

י) משלי י, כה.
יא) זהר ח"ב קעה, ב. ע"ח שי"ג פ"ח; שי"ד פ"ב.
יב) מגילה יב, א.
יג) ניצוצי אורות ריש האד"ר.
יד) עירובין יג, ב.
טו) זהר ח"ג קכד, ב.
טז) שם רנו, ב; רנח, א.
יז) דרושי פורים בשעה"כ ופע"ח; מחברת הקדש שער פורים.
יח) שה"ש ה, ה; ה, יג.
יט) משלי ה, ה.
כ) עפ"י זהר ח"ג ד, א.
כא) מגילה ו, ב.

חושי החודשים ועבודתם הפנימית

עבודת חדש אדר — תיקון 'חוש השחוק'

בתורת הקבלה מבואר (ספר יצירה פ"ה מ"ז־מ"י) כי האדם ניחן בשנים־עשר חושים (כאשר חוש אינו דווקא אמצעי לחוש משהו, כמו שמיעה או ראיה, אלא כל 'כשרון', זיקה לדבר מסויים נקראת 'חוש' בו), והם מקבילים לשנים־עשר החודשים, המקבילים גם לי"ב השבטים, לי"ב המזלות ולי"ב צירופי שם הוי'. השנה, בכל גליון יבואר בע"ה סוד חושו של החודש הנוכחי וכיצד יש לפתחו ולקדשו.

"משנכנס אדר מרבים בשמחה" – חוש הנפש של חודש אדר הוא **חוש השחוק** (שבו אנו מסיימים בטוב את סדרת 'חושי החדשים' המבוארת כאן מדי חדש החל מניסן תשפ"ה). הצחוק בנפש הוא דבר הדורש בירור. לעתים קרובות הצחוק נובע מחלקים מגושמים ונמוכים בנפש, ואז הוא לא מצחיק כלל אלא להפך, מעיד על האמת העצובה שאנו שקועים בעולם דימויים גס ודל. חוש השחוק מבטא את היכולת להחליף נקודות־מבט ולהסתכל על העולם 'מבחוץ', כביכול מנקודת מבטו של ה', עליו נאמר "יושב בשמים ישחק" (כמבואר בקבלה כי המדרגה הגבוהה והפנימית ביותר אצל השי"ת היא 'שעשועים עצמיים', מקום שכולו משחק ושחוק).

כאשר מתעמקים מעט יותר, ניתן להבחין בארבע רמות של שחוק, הנחלקות לשתי בחינות של שחוק ושתי בחינות של רצינות. נציג אותן כעת בצורת סולם עולה בן ארבעה שלבים, כמעין פרקים בהתבגרות האדם:

שלב א: "ילד שעשועים". עולמו של הילד הוא עולם של משחק ושעשוע. שלב זה בונה בנפש יכולת להביט על החיים בעיניים רעננות. הקליפה של שלב זה היא הליצנות, גסות הרוח – ילד שלא התבגר וחושב שהחיים הם משחק חסר אחריות, ששיאו בצחוק לא מרוסן, מרושע וחסר אחריות.

שלב ב: "שמחה של מצווה". בשלב השני האדם 'מתבגר' ומתקדם משעשועי הילדות לתודעה של 'עבודה', אחריות ויראת־שמים. השמחה הופכת ל"שחוק רציני" – היא כבר אינה פריקת עול, אלא רגש בוגר המכוון למטרה רוחנית. הסכנה כאן היא קליפת ה'ציניות': יהירות שכלית שגורמת לאדם לזלזל בכל מה שאינו נכנס לתבניותיו הצרות, ובכך חוסמת ממנו חכמת אמת.

שלב ג: "אז ימלא שחוק פינו". כאן מופיעה דמות "התם" החסידי. בניגוד לחכם הגאה, התם ניחן בשפלות רוח ואינו שבוי ב'דימוי עצמי' גבוה. הוא מבין שמול האינסוף כולנו חשובים כילדים, ולכן הוא מסוגל לצחוק על עצמו ולקבל כל רגע וכל חידוש בהפתעה ובהודיה. זוהי רצינות פנימית עמוקה (המלה תמימות מתורגמת ליידיש כ"ערנסטקייט", רצינות) המתבטאת בשמחה פשוטה, חיונית ומשוחררת ממתח ומהעמדת פנים.

שלב ד: "תורתך שעשועי". מעבר גם לתמימות, נותר השלב העליון ביותר: שיבה לחכמה וללימוד הרציני והסדור, אך הפעם מתוך שפלות רוח המעניקה לשכל גלגול מחודש, פתוח, משועשע ונעלה של קדושה. אלא שהתם השב לחכמה מגיע אליה באופן חדש – כאדם שפל־רוח, שאינו מתיימר להחזיק את כל החכמה והידע בכיסו, שיודע שהוא לא יודע הכל. הוא לא מנכס יותר את החכמה לעצמו והרבה יותר מתעניין בדברים לשם עצמם. דבר מעניין קורה אף לחכמה עצמה כשניגשים אליה ממקום זה: היא נעשית יותר גמישה ומשועשעת, בבחינת "תּוֹרָתְךָ שַׁעֲשָׁעָי".

חכם כזה לא יירתע משימוש בגימטריאות ומשחקי־מילים, שחכם מהסוג הראשון יזלזל בהם. הוא ניגש אליהם בסקרנות תמימה ומוכן 'להתגלגל' עם כיווני המחשבה שהם פותחים. הגימטריות קשורות מהותית לפורים, חג שבו המספרים והמילים מתחפשים אלו לאלו (כפי ש"**ארור המן**" שווה בגימטריה ל"**ברוך מרדכי**").

דברי פי חכם חן

אוצר קצר מתוך דברי רבינו שליט"א

במגילה מופיע אותו ביטוי – "כָּל אֲשֶׁר קָרָהוּ" – פעמיים: אצל מרדכי ואצל המן. אצל המן, ה"קרהו" הוא כפשוטו, קרה לו שהמלך ביזה אותו וכו'. כאן הקרי הוא לשון ביזיון וטומאת 'קרי', כמו עמלק "אשר קרך בדרך", לשון מקרה, לשון קרירות כפירש"י. אך אצל מרדכי, אף שהיה מוגן בשער המלך, הוא חווה את גזרת עם ישראל כ"כל אשר קרהו" – על בשרו ממש. הזדהות מוחלטת זו היא סימן למנהיג אמת, זהו "קרהו" לשון "[ליהודים היתה אורה ושמחה וששון ו]יקר".

באהלי צדיקים

סיפורים לשבת "יבור... תמהה את זכר עמלק"

מלחמה לה' ולצדיקים בעמלק

מרן רבי מנחם מענדל מווארקי היה יושב עם החבריא שלו בערב יום כפור, והיו שותים גוזמאות 'מעד' [בדומה למנהג חב"ד להגיע לסליחות בגילופין, אחרי שתיית משקה בהתוועדות, כך נהגו בווארקי ובאמשינוב להרבות בשתיה לפני "כל נדרי". זאת כחלק מנוהגי ערב יום כיפור, בו מצוה להרבות באכילה ושתיה]. היה שם אחד, שלא מן החבריא, שביקש כוס 'מעד' ואמר לו מרן רבי מנחם מענדל: "ווער וויל א גלעזל 'מעד' [= מי רוצה כוס 'מעד']? פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה..."

ועל פי עובדא זו ביאר מרן ז"ל [רבי יצחק מאמשינוב] ענין קדימת פרשת זכור לפורים [וכידוע מתיקוני הזוהר, כפורים הרי הוא כ־פורים]: היות שפורים הוא זמן שתיית יין, שזהו, כאמור, דבר נשגב, לזאת נדרש הקדמה לכך לעקור כל שורש פורה ראש ולענה – קליפת עמלק.

הביטוי בו נוקט הרה"ק רמ"מ, "פן יש בכם שורש פורה ראש ולענה", נאמר בפרשת ניצבים על יהודי המסתיר בליבו נטייה לעבודה זרה. בקבלה ובחסידות פירשו את הפסוק כמכוון כלפי "קליפת עמלק", ששוויו בגימטריא **ספק**. מהו הקשר בין שני הפירושים?

הספק המקרר את הלב אולי נדמה כשכלתן, אך למעשה אינו אלא עבודה זרה של סגידה עצמית. הספק מכריז על הספקן כוודאי היחיד, הרשאי לפקפק בכל מה שסביבו. עמלק, שאינו יודע אלא את עצמו, הוא אויבו הנצחי של היהודי העמל לקשר את העולם למה שמעבר לו. לכן נחשב עמלק לקליפתה החופפת על הדעת, המחברת את השכל והלב, מפגישה בין אנשים ומולידה אמפתיה.

החשש מפני עמלק מתגלה דווקא בהקשר לשתיית משקה חריף. בעולם שפוי, בו מוכרח כל אדם להתייחס לאנשים אחרים ולעולם בכללו, אין חשש גדול מעמלק בצורתו ה'טהורה'. אף אדם שפוי לא יודה בכך שהוא מחשיב את עצמו בלבד והזולת אינו כלום בעיניו, כפי שעשה רק עמלק הגזלן או נכדו המן רודף הכבוד. אלא שבשעת שכרות המצב שונה; "שיכור העולם דומה עליו כמישור", והוא חושף את פנימיותו בחופשיות גמורה. מסיבה יכול להשתכר רק מי שדעתו מתוקנת כראוי, והיין ששותה ישקה את השורש הנכון.

✦

פעם ישבו ביחד רבי זושא ואחיו רבי אלימלך, ודנו ביניהם: ידוע שכל הנשמות היו בתוך נשמת אדם הראשון, וגם אנחנו. איך נתנו לאדם הראשון לאכול מעץ הדעת? וענו: עשינו זאת בכוונה! נתנו לו לאכול, לעבור על מצות ה' ולהביא מוות לעולם עד תחיית המתים, ולמה? כדאי לאדם לאכול את הפרי האסור נגד רצון ה', ואף למות בגלל זה עם כל דורות עולם, והעיקר שלא יהיה במוחו ספק שמא אם היה אוכל היה נעשה כאלקים...

הספק ממנו חששו האחים הקדושים, הוא הדמיון שצייר הנחש בעיני חווה – תמונת העתיד המפתה שלאחר הטעימה מעץ הדעת. בדומה לכך אומר הרה"ק רבי נחמן מברסלב, כי ליצר הרע יש לקרוא בשם חדש: **כח המדמה**. הנחש הקדמוני משיל את עורו והופך מנחש לשטן, משטן ליצר הרע ומיצר הרע למלאך המוות. כעת, אומר רבי נחמן, הוא הופיע בתחפושת חדשה: הדמיון. כח זה הוא צידו השני של הספק, ומערער בדרכו שלו את האמון בין האדם לבוראו. בעוד הספק גורם ל'עיטרא דגבורות שבדעת' לדחות ולפקפק באמינותו של ה', גורם הדמיון ל'עיטרא דחסדים' לקבל ולהעצים את טענות היצר.

מוצאים אנו מר מעבירה (וממוות) את הספק, אומרים האחים הקדושים. הספק מכרסם בדעת, שהמאזן הגלוי של מצווה מול עברה הוא רק תוצאה וביטוי שלה. היא הקשר הפנימי בין אדם למקום בו פוגעת קליפת עמלק. בלא התמסרות בלב שלם אל הבורא, הופכות המצוות כולן למעורערות. דבר כזה גרוע גם מנפילה כואבת, המעניקה דווקא צלילות מחשבה. המלחמה העיקרית היא "מלחמה לה' בעמלק", ואת כל הרע שבעולם, הנובע מהספקות הנחשיים, יבער הקדוש ברוך הוא – "הוודאי שמו כן תהילתו"!

"לַיְּהוּדִים הָיְתָה אוֹרָה וְשִׂמְחָה וְשָׂשׂוֹן וִיקָר"

התוועדות פורים עם מורנו ורבינו
הרב יצחק גינזבורג שליט"א

שני, ליל פורים־דפרזים | בית הכנסת "המרכזי", כפר חב"ד | 20:30

לפרטים ועדכונים: 055–961–2637

נערך ע"י תלמידים – לא מוגה. טל' – 054-8425801. לפניות ותגובות, לתרומות להוצאת העלון, ולקבלת העלון בדוא"ל: ozby208770@gmail.com

להאזנה לשיעורי וניגוני רבינו שליט"א: 079-9211452 או 02-5434297 – המספר פתוח לניידים כשרים. להצטרפות לקבלת השיעורים בדוא"ל פנו אל: itiel@pnimi.org.il